

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **H. H.**
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Pražská 759, 530 06 Pardubice**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2018, č.j. KRPE-33018-20/ČJ-2018-170022-SV

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, Ostrava - Moravská Ostrava 702 00 se určuje částkou 6.800,- Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na bankovní účet číslo 2114899404/2700.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce zajištěn na dobu 50 dní dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V žalobě žalobce žádal zdejší soud o ustanovení zástupce, přiložil k žalobě potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, na základě čehož mu byl usnesením ze dne 9. 5. 2018 ustanoven zástupce Mgr. Ladislav Bárta, který byl takto zároveň vyzván, aby do 1 týdne od doručení usnesení o ustanovení zástupcem písemně doplnil žalobu. Doplnění žaloby bylo zdejšímu soudu doručeno dne 17. 5. 2018, ve které bylo také uvedeno, že žalobce netrvá o nařízení ústního jednání.

Žalobní body:

2. Žalobce staví svou žalobu na žalobní námitce spočívající v nedostatečném a nepřezkoumatelném vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření dle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců ze strany žalovaného, jelikož žalovaný přistoupil k nejprísnejšímu možnému opatření, tedy k omezení osobní svobody žalobce, nezohlednil všechny potřebné okolnosti jeho pobytové historie, což má za následek nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce v žalobě rozvedl argumentaci, že: „*V žádném případě tedy nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalované, která v případě cizinců, kteří se na území České republiky nacházely v době platnosti zákazu pobytu či ke svému pobytu užily padělané doklady bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince.*“
3. Žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Rozhodné okolnosti ve věci:

5. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporné, že žalované rozhodnutí bylo vydáno na základě pobytové kontroly Policie ČR na ubytovacím zařízení O. n. L., kde byl žalobce v rámci kontroly vyzván k prokázání své totožnosti, přičemž žalobce se Policii ČR legitimoval Jako H. H. Policisté pojali podezření o pravosti předloženého občanského průkazu na základě vizuální kontroly a následného bližšího prozkoumání, na základě čehož byl žalobce opětovně vyzván k předložení skutečného dokladu totožnosti, přičemž ani po výzvě s výstrahou žalobce nepředložil jiný dokument prokazující jeho totožnost. Žalobce až po zajištění poskytl policistům součinnost, sdělil svou skutečnou totožnost a státní příslušnost. Policie ČR následně na základě poskytnutých informací ověřila totožnost žalobce v systémech Policie ČR a bylo zjištěno, že žalobce již v minulosti měl pobytové oprávnění na území ČR na základě víza za účelem zaměstnání, toto oprávnění skončilo v roce 2006 a od té doby byl do roku 2015 na území ČR bez oprávnění. V roce 2015 bylo rozhodnutím Policie ČR žalobci uloženo správní vyhoštění na 3 roky s povinností vycestovat z ČR. Žalobce na základě tohoto rozhodnutí vycestoval zpět na Ukrajinu, zde pořídil za úplaty 1 000,- EUR falešný doklad totožnosti a přicestoval zpět do ČR, kde začal opět pracovat na základě předložení falešného dokladu totožnosti.

Posouzení věci krajským soudem:

6. Na tomto místě soud považuje za vhodné uvést, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9; ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces,

jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. Ve zde projednávané věci je stěžejní a sporné, zda žalovaný správně a komplexně vyhodnotil možnost použití zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, než přistoupil k nejintenzivnějšímu zákroku, a to omezení osobní svobody formou zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 123b zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, (ii) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území nebo (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
9. Soud v první řadě musí konstatovat, že žalobcem namítanou nepřezkoumatelností žalované rozhodnutí netrpí, jelikož jak je patrné ze samotného rozhodnutí, žalovaný se zabýval každou jednou možností zvláštního opatření dle zákona o pobytu cizinců zvlášť, přičemž u každého opatření přihlížel ke všem dostupným skutečnostem. Možností složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) ve spojení s § 123c zákona o pobytu cizinců se žalovaný podrobně zabýval na str. 4 žalovaného rozhodnutí. S hodnocením možnosti složení finanční záruky, jak jej učinil žalovaný, se soud v plném ztotožňuje. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný disponuje pouze malou částkou v hodnotě 500,- Kč v hotovosti, přičemž jinou možnost obstarání peněz legální cestou (prodej majetku, složení záruky jinou osobou atd.) žalobce nedisponuje. O nemožnosti složení finanční záruky svědčí také žalobcem soudu předložené potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, ze kterého vyplývá, že žalobce nemá žádné příjmy ani majetek a je tedy u něj možnost složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním fakticky nerealná.
10. Možností uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), c) se žalovaný zabýval v žalovaném rozhodnutí dostatečně na str. 4 -5, přičemž zdejší soud zastává stejný názor s žalovaným. Nutnou podmínkou pro možnost uložení zvláštního opatření podle písm. a) dotčeného ustanovení je skutečnost, že cizinec oznámí Policii ČR adresu místa svého

pobytu, na kterém se bude zdržovat, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. S touto podmínkou je zcela logicky spojena i možnost si vůbec nějaké takové pobytové místo především zajistit. Jak je již zmíněno výše, žalobce nedisponuje žádným majetkem, kterým by si mohl zajistit místo pobytu do momentu správního vyhoštění, žalobce zde nemá ani žádné vazby a nemůže se nijak spolehnout na pomoc svých krajanů v ČR. Jeví se tedy zcela bezúčelné ukládat žalobci povinnost zdržovat se na jednom místě pobytu, když je z okolností zcela jasné, že na obstarání takového místa pobytu nemá žalobce dostatečné finanční prostředky a nelze se zaopatřit ani jinou legální cestou. Možnost setrvání na adrese v O. n. L., kde byl žalobce zajištěn, je taktéž nemožná, jelikož toto ubytování hradil zaměstnavatel na základě pro něj vykonávané práce a je zcela logické, že takové ubytování nebude zaměstnavatel hradit po skončení „pracovního poměru“ s žalobcem. Tento závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření dle písm. a) a c) také podporuje fakt, že žalobce se ve styku s Policií prokazoval vědomě padělaným dokladem, přičemž tak vynaložil nemalou snahu obcházet platnou právní úpravu a setrávat na území ČR nelegálně. Sám žalobce nepopírá, že jeho pobyt na území ČR je čistě ekonomický, nemá zde žádné vztahy ani závazky a jeho možný pohyb po ČR je tak neomezený. Nijak tomu ani nepřidává skutečnost, že žalobci již v minulosti nedělalo žádný problém si obstarat „falešnou identitu“ a tu používat jak ve vztahu k zaměstnavateli, tak ve vztahu k Policii ČR. Namítané pobytové historie žalobce, kde je poukazováno na fakt, že žalobce při prvním správním vyhoštění dobrovolně opustil ČR a je tak patrné jeho osobní respektování rozhodnutí správních orgánů, soud nepřisvědčil, a to především z důvodu, že žalobce sice vycestoval při prvním správním vyhoštění zpět na Ukrajinu, nicméně pouze za účelem obstarání si falešných dokumentů pro následný nelegální návrat na území ČR. Takové jeho „respektování“ nelze brát jako jakousi záruku budoucího respektování správních rozhodnutí, když žalobcovým úmyslem je již od roku 2006 nelegální pobyt za účelem obživy, obcházení a nerespektování zákonů ČR, přičemž se žalobce ani nesnažil jiným způsobem zlegalizovat svůj pobyt na území ČR.

11. Lze tudíž závěrem shrnout, že z důvodu zcela nereálné možnosti žalobce obstarat si místo pro vlastní pobyt, ve kterém by se žalobce zdržoval a ve kterém by bylo možno provádět pobytovou kontrolu, je uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) nemožné, stejně tak uložení zvláštního opatření složením finanční záruky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním dle § 123b odst. 1 písm. b), jelikož, jak plyne ze soudního spisu, nedisponuje žalobce žádnými financemi ani majetkem, kterými by mohl onu finanční záruku splnit. A v poslední řadě se jeví nereálným využití zvláštního opatření dle § 123 odst. 1 písm. c), povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, jelikož z dlouholeté pobytové historie žalobce jasně vyplývá jeho nerespektování právního řádu ČR, reálná možnost obstarání si falešné dokumentace a absence vztahů na území ČR, což žalobci poskytuje možnost volného pohybu po území ČR a potažmo celé EU, přičemž z těchto okolností vznikly žalovanému i zdejšímu soudu důvodné pochybnosti o možném respektování uložené povinnosti. K těmto stejným závěrům dospěl ve svém rozhodnutí i žalovaný, tudíž je zřejmé, že žalovaný neodmítl použití zvláštních opatření dle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců paušálně na základě pouhého falešného dokladu, naopak hodnotil všechny možnosti zvláštního opatření na základě všech zjištěných skutečností, finanční situace, pobytové historie, vazbami k ČR, přičemž se v závěru rozhodnutí zabýval i zdravotním stavem žalobce, který byl vyhodnocen jako zdravý a produktivní muž. Zástupce žalobce v žalobě ani neuvádí určité konkrétní aspekty, pro které by žalobci mělo

být uloženo konkrétní zvláštní opatření. V žalobě je pouze zmíněna jako pobytová historie a dobrovolné vycestování z území ČR při prvním správním vyhoštění, ke kterému se již soud vyjádřil výše. Je nutno podotknout, že míra precizace rozhodnutí je vázána na míru precizace argumentace v žalobě, v momentě, kdy nejsou v žalobě tvrzeny žádné nové konkrétní skutečnosti, na základě kterých lze rozhodnutí přezkoumat, není úkolem soudu takové skutečnosti vyhledávat z vlastní iniciativy a suplovat tak funkci „obhájce“ žalobce v řízení před soudem.

12. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., žalovanému orgánu ve věcech žádné náklady dle spisu nevznikly a žalobce v řízení nebyl úspěšný.
14. Pokud se týče zástupce žalobce, ten byl ustanoven na náklady státu a neúspěšnému žalobci nelze povinnost k náhradě nákladů řízení uložit, neboť byly naplněny podmínky § 35 odst. 7 o.s.ř. Soud přiznal advokátovi v souvislosti se zastupováním žalobce náhradu výdajů, které jsou vyčísleny v jeho podání ze dne 17. 5. 2018 a se kterým se soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, přičemž se jedná o tyto náklady: příprava a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč a paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 6 800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje